

"Eğer gayet bedihi bir surette olsa, o vakit aklın ihtiyarı kalmaz, Ebu Cehil de Ebu Bekir gibi tasdik eder,.." Ebu Cehil'in küfrü inattan değil mi, tenakuz gibi görünen bu ifadeyi açar mısınız?

Burada Ebu Cehil sadece bir temsil olarak veriliyor. İnadından inkâr eden böyle birisi bile, inkâr edemeyecek, iman etmek zorunda kalacaktı. Ayrıca kendisi inadından kabul etmeyen birisi bile olsa, etrafında *Velid bin Muğire* gibi kaç defa iman etmeye niyet etmiş, lakin Ebu Cehil'in telkiniyle tekrar imandan vazgeçmiş insanlar vardı. Bunlar bu durumda imandan lakayt kalamayacak ve iman etmek durumunda kalacaklardı. Bundan sonra etrafında kimsenin kalmadığı Ebu Cehil de iman etmek zorunda kalacaktı. Nitekim Mekke'nin fethinden sonra, hakikati gören çoğu kişi inadı bırakıp iman etmiştir.

Bununla beraber, Ebu Cehil'in şahid olduğu mucizeler iradeyi teslim alacak bir açıklıkta değildi, bu yüzden tevil ile inkâra sapabiliyordu. Şayet mucizeler iradeyi teslim alacak kadar açık olmuş olsa idi, inat orada sökmezdi, teslim mecbur olurdu. Ebu Cehil, Resul-i Ekrem Efendimizin (asm) işaretiyle gözü önünde ayın ikiye ayrılması mucizesine **"sahir"** diyerek kendini aldatabiliyor. Bütün peygamberlerin göstermiş olduğu mucizeleri herkes kabul etmemiştir.

"Çünkü sırr-ı imtihan ve hikmet-i teklif iktiza eder ki, akla kapı açılsın ve aklın ihtiyarı elinden alınmasın. Eğer gayet bedihi bir surette olsa, o vakit aklın ihtiyarı kalmaz, Ebu Cehil de Ebu Bekir gibi tasdik eder, imtihan ve teklifin faidesi kalmaz, kömürle elmas bir seviyede kalırdı."(1)

Bu sebeple o devrin azgın ve zalim münkirleri inkâra mecal bulabilmişlerdir. Yoksa mucizeler iradeyi teslim mecbur edecek kadar açık olsa idi, onlar da iman etmek zorunda kalırlardı.

Tıpkı ahirette kâfirlerin pişmanlıklarını ifade etmeleri gibi. Kur'an kâfirlerin ahiretteki feci durumlarını ifade ederken, pişmanlıklarından ve saç baş yolmalarından bahseder. Çünkü ahiret imanın altı esasının açık bir şekilde görüldüğü bir mekândır. Şayet inat geçerli olsa idi, Ebu Cehil orada da iman etmez, inkârına devam ederdi.

Kâfirlerin ve münafıkların cehenneme atılmalarıyla onların şahsında sanki küfür de yanıp mahvolacak ve ortada küfür diye bir şey kalmayacaktır. Cehennemde küfür olmadığı gibi, küfür inancı taşıyan kimse de yoktur. Cehennem; küfrü, isyanı ve batıl

inançları temizlemiş olacak. Zira cehenneme inanmayanlar onun içinde yanmaktadırlar.

Keza, inanmayan bir insan kabre girdiğinde sual meleklerine muhatap olacak ve meleklerle inanmaması söz konusu olmayacak. Zaten, cehennemde de azap melekleri onlara meleklerin varlığını en acı bir şekilde gösterecekler. Cehennemde Allah'ı bilmeyen ve tanımayan kimse kalmayacak. Cennette de cehennemde de bütün insanlar Allah'ın iradesi tahtında yaşayacak, ya lütuf yahut kahra mazhar olacaklardır.

1) bk. [Mektubat, On Dokuzuncu Mektup, Dördüncü Nükteli İşaret.](#)